

MISTERUL DIN EGIPT

primul tunel

RADU CINAMAR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CINAMAR, RADU

Misterul din Egipt : primul tunel / Radu Cinamar. -
București : Daksha, 2007
ISBN (10) 973-88026-3-6 ; ISBN (13) 978-973-88026-3-6

821.135.1-31

Copyright © 2007 MISTERIUM PUBLICAȚII SRL - Editura
DAKSHA. Niciun fragment din această carte nu poate fi reprodus
fără acordul prealabil al editurii.

Editura Daksha
Contact & comenzi:
0726.334.721
comenzi@edituradaksha.ro
www.edituradaksha.ro

ISBN (10) 973-88026-3-6
ISBN (13) 978-973-88026-3-6

Cuprins

CAPITOLUL 1	
O ȘANSĂ FORMIDABILĂ	7
CAPITOLUL 2	
TUNELUL	50
CAPITOLUL 3	
U.S.A.P.	109
CAPITOLUL 4	
CAMERA OCULTĂ	171
CAPITOLUL 5	
SECRETUL REVELAT	214

O ȘANSĂ FORMIDABILĂ

FĂRĂ ÎNDOIALĂ că ultimii doi ani din viața mea au însemnat transformări profunde atât în concepția și ideologia personală despre lume și despre țelul vieții, cât și în ceea ce privește integrarea mea socială și accesul pe care l-am avut la unele realități foarte bulversante pentru omul obișnuit. Trebuie să adaug aici și oportunitatea de a veni în contact cu un domeniu elevat al cunoașterii ezoterice. Pentru aceasta, mai ales, și pentru celelalte îi sunt recunoscător lui Cezar Brad, cel care practic mi-a luminat puterea de înțelegere asupra unor aspecte fundamentale ale vieții. Nu cunosc deocamdată și nici nu-mi stă în putință să analizez cauzele subtile care au condus la participarea mea destul de activă în complicatul angrenaj al evenimentelor legate de activitatea Departamentului Zero, dar cert este faptul că viziunea părintelui Arsenie Boca se împlinește pas cu pas.¹

În această perioadă cu totul specială din viața mea mi-am pus de multe ori și foarte serios întrebarea dacă ceea ce trăiam și vedeam era un vis sau dacă era chiar realitatea existenței cotidiene. Am învățat curând că, cel puțin din punct de vedere principal, delimitarea

¹Aici autorul se referă la un pasaj din Capitolul 2 al primului volum din serie (*Vător cu cap de mort – În culisele puterii*) (n.ed.)

între aceste două stări de conștiință este destul de relativă. În unele momente extrem de intense, granița dintre vis și așa-zisa realitate fizică pare să se estompeze foarte mult. Întâlnirea cu zeița Machandi în peștera din Tibet și mai ales momentul inițierii pe care am primit-o pe vârful Gugu din Munții Retezat² se pot integra foarte ușor în această categorie. Toate acestea mi-au deschis perspective nebănuite în existența de zi cu zi. Obiectivele mele s-au modificat în mare parte, iar aspirațiile s-au orientat cu o deosebită forță către studiul aprofundat al ezoterismului și spiritualității. În secret, nutream dorința intensă de a fi inițiat în tainele alchimiei autentice, grație uluitoarelor informații pe care le-am primit de la Elinor³. Începusem să înțeleg că aproape nimic nu este întâmplător în viața pe care o trăim și că relațiile și întâlnirile cu anumite persoane care ne impresionează profund din punct de vedere mental și emoțional sunt de fapt rodul unor cauze misterioase și doar aparent întâmplătoare, care conduc spre un scop bine definit.

Laboratorul secret

În timpul scurtei perioade pe care am petrecut-o cu Elinor, acest aspect s-a dovedit a fi pe deplin adevărat, căci la puțin timp după ce ne-am întors din Munții Retezat el m-a înștiințat că trebuie să părăsească țara pentru o perioadă nedefinită. Mi-a explicat aceasta

^{2, 3} Vezi volumul 2 din serie (12 zile – O inițiere secretă în tărâmul tainic al zeilor) (n.ed.)

într-o discuție pe care am purtat-o la telefon și îmi aduc aminte că am remarcat pauza sugestivă pe care Elinor a făcut-o după ce mi-a adus la cunoștință plecarea sa. Apoi mi-a destăinuit că doctorul Xien l-a sfătuit să-mi lase mie în grijă vila sa, în perioada în care va lipsi din țară. Probabil că cei doi au discutat mai mult pe această temă, dar Elinor s-a limitat doar la a-mi face acea ofertă cu totul neașteptată pentru mine. Discuția a avut loc în luna februarie a anului 2005 și eu, destul de emoționat și surprins, am acceptat bucuros propunerea lui. Nu numai că vila lui Elinor era un spațiu foarte agreabil și modern pentru locuit, dar atracția irezistibilă o constituia marea bibliotecă ce ocupă două din camerele mari de la etaj, special proiectate pentru studiu. Într-una din vizitele pe care i-am făcut-o lui Elinor după întoarcerea din Retezat, el mi-a prezentat întreaga vilă și dependențele ei, oferindu-mi detalii bogate mai ales despre biblioteca sa. Priveam uluit la cele aproximativ șapte mii de volume (unele dintre ele foarte rare, după cum m-a informat chiar el), frumos și ordonat așezate în rafturi speciale din lemn. Acum, privind retrospectiv, sunt sigur că a existat un sens ascuns în dorința lui de a-mi prezenta locuința; era foarte posibil ca el și doctorul Xien să fi luat deja acea hotărâre de a-mi lăsa casa în primire și atunci Elinor nu făcea decât să mă „acomodeze” cu spațiul respectiv. În mod firesc, am reacționat cu o bucurie abia reținută atunci când am înțeles despre ce era vorba. După o scurtă pauză în care i-am simțit mulțumirea că acceptasem propunerea lui, el a adăugat cu o voce gravă în telefon:

– Mai este un aspect despre care vreau să vorbim, dar pentru aceasta este necesar să ne vedem.

Am intuit că era vorba despre ceva mai serios și am fixat întâlnirea pentru a doua zi, seara. Am fost punctual și totodată nerăbdător să aflu motivul pentru care Elinor mă invitase la el.

— În primul rând, trebuie să-ți spun că mâine voi părăsi România, mi-a clarificat el imediat unul dintre punctele importante.

Deși eram relativ uimit de rapiditatea cu care se petreceau lucrurile, învățasem totuși să mă adaptez în timp util și să-mi controlez noianul de gânduri și întrebări firești care îmi veneau în minte, ordonându-le după necesitățile imediate. Elinor mi-a oferit apoi unele detalii de ordin tehnic și administrativ cu privire la întreținerea vilei și apoi m-a invitat să-l urmez la subsol, acolo unde nu mai fusesem până atunci.

Am coborât pe o scară elegantă din marmură albă și am ajuns într-un fel de living de formă rotundă, cu un diametru de aproximativ cinci metri. Peretele curbat era zugrăvit într-o splendidă culoare bleu, liniștitoare, iar pe solul din marmură era un mozaic ce înfățișa fără îndoială un simbol cu o adâncă semnificație ezoterică; el era format dintr-un triunghi cu baza la scara pe care am coborât și cu vârful până în dreptul singurei uși din acel loc la subsol. Triunghiul avea culoarea ocru, iar în interiorul său erau reprezentate mai multe semne complicate, printre care am remarcat și binecunoscutul simbol al Caduceului lui Mercur. Aceste reprezentări erau realizate însă din marmură de culoare albă și roșu închis.

Am simțit deodată că mă înfior din tălpi până în creștet atunci când am coborât ultima treaptă, urmându-l pe Elinor, și am ajuns în dreptul ușii care era

alcătuită din lemn masiv și din metal. În lemnul din partea centrală a ușii era încrustat un simbol realizat din aliaj de cupru; acesta reprezenta un cerc mare, format dintr-un șarpe care se răsucea astfel încât ajungea

să-și prindă în gură propria lui coadă. În dreptul ușii am observat un sistem digital de alarmă, care a fost dezactivat de Elinor prin tastarea unui anumit cod. Imediat după ce s-a auzit clinchetul specific ce semnala îndepărtarea siguranței, Elinor a apăsât pe clanță și am pătruns într-o cameră destul de mare, în care se aflau foarte multe aparate și instalații, mai ales din sticlă.

Am fost invitat înăuntru și, intrând în acel loc care mi se părea un adevărat sanctuar, am realizat că el reprezenta un laborator ultramodern de alchimie. De-a lungul timpului avusesem ocazia să văd câteva fotografii și pictograme care reprezentau momente din activitatea alchimistilor din Evul Mediu, dar ceea ce mi se înfățișa ochilor acolo, în subsolul vilei lui Elinor, depășea cu mult în complexitate firavele retorte din vechile desene reprezentând laboratoarele alchimistilor din Epoca Renașterii. Sistemele de eprubete erau foarte complicate, având uneori brațe care traversau camera pe deasupra capetelor noastre, care se intersectau și care mai apoi coborau spre niște recipiente de sticlă, unele mai mari, altele mai mici, având fie formă de trunchi de con, fie formă sferică ori chiar de clepsidră. Am văzut de asemenea și două mașini centrifuge moderne, cu mai multe eprubete, o instalație ciudată din metal, care era racordată la ceea ce eu am interpretat a fi „cuptorul” și un computer. Pe unul din pereții camerei era plasat un dulap foarte mare, cu

multe rafturi în care se aflau aliniate diverse recipiente din sticlă cu substanțe colorate, având fiecare eticheta lui.

M-am apropiat de unul dintre rafturi și am citit la întâmplare eticheta de pe un borcan de sticlă perfect etanșeizat cu un capac special: *tiosulfat de sodiu*. Totul era perfect ordonat și aranjat în mod evident într-o anumită ordine pentru a putea fi folosit în modul cel mai eficient. Cam o treime din lungimea dulapului era însă altfel compartimentată și acolo am putut remarca multe cărți și chiar manuscrise, care păreau a fi foarte vechi. Fără îndoială că ele reprezentau o parte a documentației specifice ce viza misterioasele procese alchimice.

M-am întors spre Elinor, care era preocupat să regleze ceva la dispozitivul din metal așezat lângă masa centrală din marmură; pe aceasta se aflau retortele și vasele din sticlă. Am observat atunci pe peretele din spatele lui două instalații mari de ventilație, complet automatizate, care reglau și mențineau indicii atmosferici din acea încăpere la niște valori prestabilite. Pe tavan am remarcat patru instalații de stingere a incendiului, iar în fața cuptorului modern am văzut că era plasată o canapea din piele destul de îngustă, pentru două persoane. M-am apropiat de acel loc, deoarece cuptorul avea o formă aparte, semănând oarecum cu o casă cu acoperiș ascuțit.

— Din păcate am ajuns la concluzia că, oricât de performant și exact ar fi acest tip de cuptor modern, care este electric, el nu poate suplini valoarea cuptorului clasic, cu flacăra, mi-a explicat Elinor. Lipsește o anumită dimensiune subtilă a procesului, dar încă mai meditez la acest aspect.

După o scurtă pauză, el a adăugat zâmbind ușor:

— Să știi că nimeni nu a mai pătruns în această încăpere, după ce am instalat totul aici. În cazul tău simt însă că este vorba despre altceva și de aceea am dorit să-ți arăt această parte secretă a casei. Totuși este mult prea devreme, având în vedere cunoștințele pe care le ai acum, să intru în detalii tehnice și să-ți explic procesele alchimice la care lucrez. De altfel, eu însumi încă studiez intens aceste procese, care ascund multe enigme.

Am pus atunci întrebarea care îmi stătea pe limbă:

— Dar nu ai obținut Piatra Filosofală...

Elinor a râs foarte degajat.

— Dragul meu, acesta este un țel pe care toți alchimiștii și-l doresc; este chiar aspectul fundamental al activității lor. Dacă aș fi reușit deja să obțin Piatra Filosofală, aproape că nu aș mai fi avut de ce să intru în acest laborator. Totuși, am ajuns la anumite rezultate intermediare.

Și spunând aceasta se îndreptă către o secțiune a marelui dulap și luă de pe un raft o sticlă ce conținea un lichid de culoare galben-arămie. Elinor a lăsat să cadă exact două picături într-o linguriță elegantă din argint și apoi mă invită să înghit acel lichid. Puțin emoționat și nesigur, am luat totuși lingurița și am înghițit repede conținutul. De fapt, datorită cantității foarte mici, aproape că nu am simțit prezența acelei substanțe în gura mea. La început nu am remarcat nimic neobișnuit, însă după aproximativ o jumătate de minut am simțit că mă clatin; o greață acută parcă îmi bloca respirația la baza gâtului, care aveam impresia că se umflase enorm, deoarece nu mai puteam să înghit.

Am transpirat brusc și m-am așezat destul de panicat pe canapeaua din fața cuptorului. Între timp, Elinor citea liniștit dintr-o carte pe care o luase de pe raft. O fierbințeală neașteptată mă cuprinsese de la tălpi, urcând rapid spre cap. Inima îmi bătea nebunește și eram lac de transpirație. Când acea senzație de căldură intensă a ajuns în dreptul gâtului, am simțit o puternică degajare energetică în jurul meu, ca o sferă, care mi-a cuprins capul parcă în mii de ace. Cred că atunci, pentru câteva momente, mi-am pierdut cunoștința, dar am reușit să rezist acelei senzații foarte intense. Treptat, am remarcat cum căldura se disipează, lăsând loc unei stări extrem de agreabile și foarte pure. Aveam efectiv senzația unei curățenii depline, ca și cum m-aș fi născut chiar atunci. Sufletul mi-a fost inundat de o mare bucurie, iar forțele mi-au revenit brusc, însă mult amplificate. M-am ridicat cu un salt de pe canapeaua pe care mă așezasem chinuit și, fără să-mi reglez prea bine volumul vocii datorită bucuriei și surescitării de care fusesem cuprins, i-am strigat lui Elinor că aș dori să mai beau din acel lichid.

Bărbatul din fața mea închise cartea și mă privi amuzat.

— Desigur, îmi spuse el, dar asta numai dacă dorești foarte mult să închei socotelile cu această lume. Este un elixir atât de puternic, încât la stadiul și la condiția psiho-fiziologică în care te afli acum, aproape sigur corpul tău ar ceda. Nu uita că una din regulile esențiale în alchimie este aceea de a păstra proporțiile armoniei. Cu timpul, acestea vor ghida ființa umană spre o condiție fizică, mentală și spirituală din ce în ce mai elevată și atunci ea va ajunge să înțeleagă lucrurile

într-un cu totul alt mod, de pe o poziție superioară.

Mi-am stăpânit cu greu dorința de a-l contrazice, dar am realizat totuși adevărul spuselor lui. Am părăsit după aceea amândoi încăperea și, după ce a securizat intrarea, Elinor m-a condus în livingul de la parter, unde mi-a dat alte amănunte administrative de care trebuia să mă ocup în lipsa lui. Mi-a spus că are deplină încredere în mine și că va veni un timp când îmi va putea explica mai în profunzime unele aspecte specifice, operaționale ale științei alchimiei. A subliniat însă faptul că, pentru a ajunge la acel stadiu, era necesar într-o primă fază să mă documentez foarte bine. Am înțeles imediat aluzia la imensa bibliotecă pe care o aveam la dispoziție și i-am mulțumit cu multă sinceritate pentru încrederea pe care mi-o acorda.

A doua zi Elinor a părăsit România și, chiar dacă mie mi-a dezvăluit destinația spre care se îndrepta, precum și alte elemente specifice legate de acest aspect, m-a rugat să nu pomenesc nimănui acele detalii. Deoarece îi cunoșteam în linii mari istoria vieții, am înțeles imediat motivațiile sale în această direcție. A urcat în mașina personală, foarte elegantă, fiind însoțit de un bărbat matur, pe care nu îl cunoșteam. M-a frapat faptul să văd că pleacă doar cu o mică geantă de voiaj, în care se afla și enigmaticul dispozitiv de care nu se despărțea practic niciodată. Mi-a spus că în acel moment nu putea să știe cu precizie când ne vom revedea, dar că acest lucru va fi totuși posibil într-un viitor nu prea îndepărtat. Mi-a înmănat toate cheile casei, *fără să-mi destăinuiească totuși și cifrul de la laboratorul alchimic de la subsol*. M-a rugat să înțeleg faptul că decizia lui reprezenta o măsură în plus de

precauție, atât pentru mine, cât și pentru el. Am simțit atunci o mare părere de rău. Remarcând dezamăgirea mea, Elinor mi-a precizat că era vorba doar de o situație temporară și că nu trebuia să-mi fac griji în această privință.

— Curând vei înțelege în profunzime că toate câte se petrec își au timpul lor de manifestare. Totul vine într-o anumită ordine și e dictat de o anumită necesitate spațio-temporală peste care nu trebuie să trecem, decât în situații cu totul excepționale. Aceste lucruri ți se vor clarifica din ce în ce mai bine, pe măsură ce cunoștințele tale vor deveni tot mai profunde. Uneori, spre marea ta mirare, „saltul” poate să survină pe neașteptate.

Ne-am luat rămas bun și ne-am despărțit cu speranța că ceea ce a început, trebuie cumva să continue în virtutea legii evoluției. Nici nu bănuiam atunci câtă dreptate avusese Elinor spunându-mi despre acele momente ale vieții în care șansa ne oferă câteodată niște oportunități uluitoare.

Revederea

Curând am constatat că biblioteca din vila lui Elinor conținea lucrări remarcabile, multe dintre ele de o inestimabilă valoare; mi-am făcut așadar obiceiul de a trece tot mai des pe acolo și de a rămâne uneori chiar ore în șir citind și conspectând din cărțile care fuseseră atent selectate. De multe ori îmi doream cu intensitate prezența lui Cezar pentru a-mi desluși unele aspecte care erau menționate în acele texte ezoterice, dar cărora nu le puteam intui în totalitate înțelesul. Știam că el

m-ar fi putut lămuri foarte repede în acele privințe, așa cum făcuse de atâtea ori înainte. Tânjeam după vocea lui calmă și plină de bunătate, niciodată ironică sau exasperată de neștiința mea. Simpla lui prezență și apropiere îmi crea o stare de mare siguranță, de claritate în gândire și de deschidere sufletească.

În acea perioadă pe care am petrecut-o după plecarea lui Elinor am fost aproape cu desăvârșire singur, preferând să meditez cât mai adânc la persoanele cu care m-am întâlnit și la evenimentele cu care m-am confruntat în ultimii ani. Am înțeles încetul cu încetul că există un sens profund în felul în care se derulează viața noastră și că tot ceea ce ni se petrece se află într-o directă legătură cauzală cu alte acțiuni pe care noi le-am săvârșit înainte. Cu toate acestea, concluzia mea fermă avea mai mult o bază intuitivă, deoarece nu eram încă în măsură să cunosc aceste „rădăcini” ale faptelor mele din trecut, care au condus la extraordinarele conjuncturi în care am fost implicat. Mai curând aveam senzația unui fir director care mă călăuzește pas cu pas, din necunoscut, pe care îl puteam simți intuitiv în inima și în sufletul meu. Pornind de la această idee, mi-am pus întrebarea *ce* sau *cine* mă călăuzește astfel. Luasem deja cu mult timp înainte hotărârea de a mă abandona, indiferent de riscuri, slujirii binelui într-un mod altruist, după propriile mele posibilități. De altfel, căile principale prin care am fost îndemnat să realizez aceasta mi-au fost sugerate de persoanele cărora le datorez practic totul din punctul de vedere al maturizării mele spirituale. Aici mă refer în special la Cezar Brad, apoi la doctorul Xien, la Elinor și într-un mod cu totul aparte la zeița Machandi.